

SATU TÄHTINEN

LORDI D
JA MUTTA
SEURAPIIRI-
SALAISUUKSIA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Satu Tähtinen ja Kustannusosakeyhtiö Otava, 2024

ISBN 978-951-1-48252-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

KIITOS

Perheelle ja läheisille tilasta ja ajasta kirjoittaa.
Pohjoisen kirjoittaja-akatemian Katri-opelle ja
kurssikavereille palautteesta ja uskon valamisesta.

LUKU 1

jossa tutustumme Lady Josephinaan
ja hänen veljeensä, Suttonin herttuaan.

Lontoo, kesäkuu 1847

Lady Josephina Wakefield seiso Berkeley Squarella sijaitsevan kaupunkitalon aulassa ja odotti veljeään Joshuaa, Suttonin herttuaa. Kello oli jo viisi yli yhdeksän, eikä Joshuaa vielääkään kuulunut. Josephina pahoin pelkäsi, että tätä menoa he saapuisivat Lady Ponsonbyn tanssiaisiin muodikkaasti myöhässä, eikä muodikkuus suinkaan kuulunut Suttonin herttuan tahi tämän kunnianarvoisan sisaren ominaispiirteisiin. Arvokkaina ja korkeamoraalisina englantilaisen yläluokan edustajina he olivat kaiken sellaisen hömpötyksen yläpuolella.

Josie huokaisi. Hän oli pukeutunut täyteen tanssiaisasuun ja samettiviittaansa, ja hänellä alkoi olla kuumaa.

Mikä veljeä mahtoi viivyttää?

Josephina vilkaisi ympärilleen mahtipontisessa eteisaulassa, jonka ainoa toinen elävä olento valtavan ruukkupalmun lisäksi oli ohimoilta ja poskiparrasta harmaantunut hovimestari. Phillis seiso marmorilattiaisen aulan toisella laidalla moitteettomassa, mustassa hännystäkissään eikä osoittanut elelläkään huomauttavana, että herttua oli myöhässä tai että Josephina oli alkanut levottomana kiskoa viittansa nappeja uudelleen auki vaaleaan pitsihansikkaaseen verhotulla kädellään.

”Ilta on kovin leppeä”, Josie huomautti Phillisille, vaikka hän ei ollut hovimestarille yhtäkään selitystä velkaa.

”Niin on, Lady Josephina”, Phillis totesi tyyneästi ja jatkoi seisomistaan patsaan lailla.

Siinä väentelehtiessään Josephinan katse osui hänen omaan kuvajaiseensa, joka heijastui aulan seinää vasten seisovasta valtavasta kultakehyksisestä peilistä. Hänen kulmansa rypistyivät, ja hetken hän epäili illan asuvalintaansa: oliko viitan alta pilkottava okrankeltainen puku sittenkin liian arkinen ja vanhanaikainen Lady Ponsonbyn tanssiaisiin? Hän oli käyttänyt jo edellisellä seurapiirikaudella hankkimaansa pukua harvakseltaan, ja nyt hän yhtäkkiä muisti, miksi. Jo viime kesänä puvun leikkaus oli tuntunut kovin peittävältä ja ankaralta, kun sitä vertasi rohkeiden seurapiirikaunottarien avarakaulaisiin, kellohelmaisiiin luomuksiin. Hameiden helmat tuntuivat levenevän ja muuttuvan koristuksiltaan yltäkyläisemmiksi vuosi vuodelta, ja kaula-aukot leikkattiin yhä useammin *en coeur*. Pukua tilatessaan Josie ei ollut suostunut sydämenmuotoiseen, rintoja hipovaan pääntiehen eikä ollut antanut lisätä helmaan yhden yhtä hapsua, röyhelöä tai pitsikoristetta, vaikka hänen ranskalainen ompelijattarensa oli niitä kaikkia sitkeästi ehdotellutkin.

Nyt pukua ei enää ehtinyt vaihtaa, eikä Josien olisi muutenkaan pitänyt murehtia niin pinnallisista asioista kuin pukeutumisen tai vaikutuksen tekeminen seurapiireihin. Jos hän olisi ollut 18-vuotias debytantti tai kosintaa epätoivoisesti halajava parikymmenvuotias aatelisneito, hän olisi saattanut itkeä tirauttaa kyyneleen nähdessään kuvajaisensa peilissä. Sen sijaan Lady Josephina oli kuninkaallisessa 28 vuoden iässä – kuninkaallisessa, koska Hänen Majesteettinsa kuningatar Viktoria oli syntynyt samana, hyvänä vuonna kuin Josephina – ja uskalsi astella seurapiireihin juuri sellaisena kuin hän oli. Joskus ankarasti pukeutuvana, mie-

luummin älyllisiin kuin pinnallisiin asioihin paneutuvana ikäneitona. Mahtavan Suttonin herttuan nuorempana sisarena, jota seurapiirit kohtelivat kunnioittavasti – huolimatta hänen valitettavasta aviosäädystä.

Eikä hänellä tarkalleen ottaen ollut aikaakaan pinnallisille huvituksille – saati sitten kaikenkarvaisten miesten hurmaamiselle. Tanssiaisillat eivät olleet Josielle huvittelua vaan työtä tärkeän asian eteen. Orpolapset tarvitsivat kipeästi puhtaita vaatteita ja iltavellinsä.

Moraalisten Naisten Kirjakerhon vetäjänä Lady Josephina Wakefield tiesi kyllä velvollisuutensa.

Pieni hymy kohosi Josien huulille, kun hänen ajatuksensa vaelisivat aiheista rakkaimpaan, hänen kirjakerhoonsa.

Josephina oli perustanut kirjakerhon joitakin vuosia sitten ja hakenut siihen jäseniä rohkeasti yläluokkaisille naisille suunnatulla lehti-ilmoituksella. Saamiensa vastausten perusteella hän oli suorastaan ilahtunut: yläluokassa liikkui useita muitakin hänen kaltaisiaan valistuneita naisia, jotka halusivat laajentaa maailmankuvaansa, keskustella lukemistaan kirjoista sivistyneesti ja avarakatseisesti sekä parantaa maailmaa.

Tätä nykyä Moraalisten Naisten Kirjakerho kokoontui Lontoon huvisesongin aikana kerran viikossa – tai pahimpien kiireiden aikaan joka toinen viikko. Kirjojen lukemisen lisäksi jäsenet valitsivat jokaiselle kaudelle vähintään yhden hyväntekeväisyyskohteen, jolle he keräsivät rahaa lahjoittajilta ja erilaisin tempauksin. Tänä vuonna heidän kohteensa oli Southwarkissa sijaitseva orpokoti.

Kirjakerhosta oli pian tullut Josielle paljon enemmän kuin pelkkä harrastus. Hän näki sen eteen paljon vaivaa ja suunnitteli innokkaasti kerhon tulevaisuutta. Nykyään saattoi jo todeta, että Moraalisten Naisten Kirjakerho oli hänen elämäntyönsä ja suurin saavutuksensa.

Hovimestarin rykäisy huoneen toisella laidalla keskeytti Josephinan ajatukset, ja hänen katseensa livahti takaisin tassujalkaisen lipaston päällä tikittävään yrjöjenaikaisen pöytäkelloon.

Jo varttitunnin yli yhdeksän. Nyt tämä viivyttely sai riittää!

Josie veti kipakasti henkeä ja lähti nousemaan eteisaulasta lähteviä, leveitä marmoriportaita kohti yläkertaa ja Joshuan työhuonetta, jonne hän arvasi veljensä unohtuneen taas kerran. Hän ei vaivautunut koputtamaan vaan työnsi työhuoneen oven auki ja löysi veljensä taipuneena työpöytänsä ääreen. Herttuan edessä oli kirjepaperi ja kädessä mustekynä, ja vain yksinäinen lyhty massiivisen tammipöydän laidalla valaisi miehen kulmikkaita kasvoja.

”Joko olet valmis lähtemään, Josh?” Josie tiedusteli käsi ovenkahvalla ja kohotti merkitsevästi kulmiaan.

”Aivan tuota pikaa”, Joshua Wakefield, Suttonin herttua sanoi ja nosti viimein katseensa kirjeestä, jota oli kirjoittanut viimeisen minuutin kiihkeän keskittyneesti. ”Suothan anteeksi, Josie. Minun on saatava tämä lähtemään tänään.”

Josephina huokaisi kevyesti katsellessaan, kuinka Joshua käänteli mustekuivainta paperin päällä huolellisin liikkein ja tarkisti vielä lopuksi, että muste paperilla oli varmasti kuivunut. Veli taitteli paperin kirjeeksi ja kirjoitti vastaanottajan nimen sen päälle varmallalla käsialallaan. Vasta sen jälkeen herttua laitto kynän pois ja sulki mustepullon huolellisesti.

Viime aikoina Joshua oli käyttänyt paljon tavallista enemmän aikaa kirjeenvaihtoonsa, ja Josie arveli tietävänsä miksi.

”Arvaanko oikein: jotakin poliittista?” hän tiedusteli kiihkeään sävyyn. Parlamenttivaalit lähestyivät kovaa vauhtia, ja toryt – konservatiivipuolue, johon Joshuakin kuului – olivat tehneet lujasti töitä tulevien vaalien eteen. Herttuana Joshualla oli luonnollisesti paikka ylähuoneessa ja vaikutusvaltaa puolueensa sisällä, ja veli otti velvollisuutensa yleensä hyvin vakavasti.

”Arvasit oikein”, Joshua nyökkäsi ja painoi sinettinsä kynttilänliekissä lämmittämäänsä ja paperille tiputtamaansa vahaan. Kiireellinen kirje oli nyt valmis lähetettäväksi ties kenelle konservatiivijohtajalle. Joshua harvemmin avasi poliittista elämäänsä sisarelleen, vaikka Josephina olisikin ollut kiinnostunut aiheesta. Poliittisten puheiden ei yleensä katsottu kuuluvan hienojen naisten korville, eikä Joshuakaan siten vaivannut niillä muutoin poikkeuksellisen valistunutta sisartaan.

”Nyt me voimme lähteä”, Joshua ilmoitti ja nousi viimein kirje toisessa ja valkoiset iltahansikkaat toisessa kädessään. Velikin oli jo pukeutunut tanssiaisia varten: Täydellisesti leikattu musta hännys-takki loi komeat kehykset pullonvihreälle liiville, jonka sävy korosti hienosti Joshuan punaruskeita, pomadalla taakse kammattuja hiuksia. Helmenharmaa kravatti oli solmittu yksinkertaisen taidokkaasti. Joshua ei ollut mikään keikari, mutta veli arvosti silti ensiluokkaista räätälintyötä ja hyvää, hillittyä makua. Joskus Josie tunsi olonsa melkein nukkavieruksi luonnostaan komean veljensä rinnalla.

He laskeutuivat rinta rinnan leveitä marmoriportaita aulaan, jossa Phillis odotti heitä täsmälleen samassa paikassa kuin aiemminkin.

”Viihtyisää iltaa, teidän armonne. Lady Josephina”, hovimestari toivotti otettuaan Joshuan kirjeen vastaan ja ojennettuaan herttualle tämän silinterihatun ja kävelykepin.

”Teidän ei tarvitse odottaa paluutamme, Phillis”, Joshua ilmoitti. ”Riittää, että jätätte lyhdyn ala-aulaan.”

”Hyvä on, *m’lord*”, hovimestari nyökkäsi ja jäi odottamaan, kun he astuivat ovesta ulos Berkeley Squarelle.

Josephina katsoi ympärilleen pimentyneessä illassa ja värähti. Siinä missä aukion keskellä sijaitsevan puiston kuuluisat plataani-puut näyttivät päiväsaikaan lehteviltä ja kutsuvilta, näin hämärässä niissä oli jotakin uhkaavaa. Josie oli kuullut matalalla äänellä

kerrottuja tarinoita varkaista, jotka tunkeutuivat herrasväen vaunuihin aukion koilliskulmassa sijaitsevan Hay Hillin suunnalla. Jotakin pääkaupungin turvallisuudesta pimeän tulon jälkeen kertoi kai sekin, että Phillis sulki oven vasta, kun he olivat nousseet turvallisesti kaupunkitalon edustalla odottaviin, herttuan vaakunalla varustettuihin vaunuihin ja ajuri oli usuttanut hevoset liikkeelle.

”Joko olet valinnut tämäniltaiset uhrisi, Josie?” Joshua kysyi kuivakkaan sävyyn, kun he olivat matkustaneet vaappuvien lyhtyjen valaisemissa vaunuissa jonkin aikaa ja Josephinan levottomat ajatukset olivat rauhoittuneet. ”Lady Ponsonbyn tanssiaisiin osallistuu takuulla koko seurapiirien kerma.”

Josephina tiesi Joshuan olevan oikeassa. Lady Ponsonby oli arvostettu seurapiiriemäntä, ja kutsut hänen juhliinsa ja illanviettoihinsa olivat hyvin kysytyjä. Sisaruksetkin olivat varmistaneet tulonsa hyvissä ajoin, ja Josiella oli totta kai suunnitelma tämän illan varalle.

”Olemme laatineet kirjakerhotoverieni kanssa listan potentiaalisista lahjoittajista”, hän ilmoitti. ”Toivon, että pääsen keskustelemaan heistä useamman kanssa illan aikana.”

”Onko muita kirjakerhosi jäseniä paikalla auttamassa sinua pyrkimyksissäsi?” Joshua tiedusteli luultavasti pikemminkin kohteliaisuudesta kuin aidosta kiinnostuksesta. Veli antoi hänen tehdä mitä hän tahtoi kirjakerhonsa kanssa, mutta pysytteli etäällä hänen tekemisistään. Herttuana Joshualla oli roppakaupalla muitakin velvollisuuksia, eikä sisaren harrastustoiminta jaksanut liikuttaa veljeä.

Josie pudisti päätään. ”Valitettavasti Adalmina Lockhart on sairaana, eikä Lady Elinor osallistu mielellään tällaisiin julkisiin tilaisuuksiin. Olen tänään yksin kirjakerhomme asialla.”

Josephina oli saanut kirjakerhon kautta myös uusia ystä-

viä, kuten pirteän neiti Adalmina Lockhartin, Tensleyn paronin tyttären, sekä ujon mutta äärimmäisen älykkään Lady Elinor Templen, jonka isä oli Stiltonin markiisi. Molemmat kulkivat seurapiireissä mutta olivat hänen laillaan jo ylittäneet parhaaksi katsotun avioitumisiän: Adalmina oli vain vuoden nuorempi kuin Josephina ja Lady Elinorkin jo 25-vuotias. Varsinkin Adalminan kanssa Josie oli seurustellut paljonkin viime aikoina, ja siksi oli harmi, ettei Adalmina ollut tänä iltana paikalla tanssiaisissa. Samanhenkinen seura olisi kyllä kelvannut hänelle.

”En epäile yhtään, ettetkö onnistuisi tehtävässäsi”, Joshua hymähti. ”Sisarenani olet perinyt Wakefieldien jääräpäisen luonteen siinä missä minäkin.”

”Se saattaa olla totta”, Josephina hymyili kireästi tietäen, ettei jääräpäisyyttä useinkaan pidetty naiselle sopivana ominaisuutena. Naisen tuli olla myötämielinen ja aina hyvällä tuulella, eikä Josie ollut usein kumpaakaan. Siinä saattoi olla yksi syy siihen, että hän oli edelleen naimaton asemastaan ja oletettavasti merkittävistä myötäjaisistään huolimatta. Useimmat miehet tuntuivat jopa pelkäävän häntä hiukan – olihan hän suorapuheinen ja käytökseltään sukupuolelleen epätyypillisen rohkea. Eikä Josephina kyllä olisi edes kelpuuttanut ketä tahansa kosijaa kantamaan itselleen kukkia tai noutamaan boolia. Useimmat aatelismiehet, jotka hän tiesi, olivat joko typeryksiä, täynnä erinomaista itseään tai muuten vain vastenmielisiä käytökseltään tai ajatusmaailmaltaan. Luojalle kiitos, ettei Joshua ollut painostanut häntä avioitumaan. Jos äiti ja isä olisivat saaneet elää, Josephina olisi luultavasti pakotettu naimisiin jo vuosia sitten.

Ajatukset jälleen kerran rauhattomina Josie raotti vaununikkunaa peittäviä samettiverhoja nähdäkseen, miksi vaunut olivat yhtäkkiä hidastaneet vauhtiaan. ”Me olemme näköjään jonossa.”

Pitkä letka arvovaltaisen näköisiä umpivaunuja mateli heidän edellään. Epäilemättä tänä kesäisenä iltana kaikkien niiden määränpäänä oli Mayfairissa sijaitseva Lordi Ponsonbyn kaupunkitalo. Myös selkä menosuuntaan matkustava Joshua kurottautui vilkaisemaan ruuhkaa ikkunaverhojen lomasta.

”Olisi pitänyt tulla jalan”, veli mutisi ja sormeili kävelykeppiään ärtyneen oloisena. Vielä äsken joutuisasti sujuneesta matkan-teosta oli tullut yhtäkkiä hidasta ja nykivää matelua.

”Jos olisimme lähteneet ajoissa, olisimme välttäneet ruuhkan”, Josephina huomautti stoalaisella tyyneydellä eikä välittänyt piirun vertaa veljensä mulkaisusta. Hän oli ollut valmis ajoissa, mutta Joshua oli viivytellyt kirjeensä kanssa.

Sitä paitsi juhliin saapuminen jalan ei olisi tietenkään tullut kysymyksenäkään. Herttua ja hänen sisarensa saapuivat tanssiaisiin vaunuilla. Niin kuului yksinkertaisesti tehdä. Joshua sai luvan niellä ärtymyksensä ja istua rauhassa penkillään siihen asti, että yhä pitenevä letka päästäisi herttualliset vaunut pinteestään. Ja kun he saapuisivat perille, Suttonin herttuan tehtävä oli esittää kohteliasta kavaljeeria sisarelleen silloin, kun Josie tarvitsi seuralaista, ja muutoin jättää hänet rauhaan, jotta hän saisi hoitaa työnsä kirjakerhon hyväntekeväisyyskohteiden hyväksi. Se oli ollut heidän sopimuksensa jo monen huvisesongin ajan.

Ja tottahan Josephinalla oli oma piiloagendansa, mitä veljeen ja tämän liikkumiseen seurapiireissä tuli: Josie oli jo pari vuotta toivonut salaa, että Joshua tapaisi seurapiireissä jonkun, jonka voisi viimein ajatella ottavansa vaimokseen. Herttua oli sentään jo kolmenkymmenenkolmen, ja sukulinja oli edelleen perijää vailla. Avioituminen näytti kuitenkin olevan ainoa velvollisuus, johon Joshua ei tarttunut sen vaatimalla innolla ja hartaudella.

Syy veljen haluttomuuteen saattoi olla tänäkin iltana paikan päällä, Josephina tuumasi, kun heidän vaununsa kaartoivat vii-

mein sisään Lordi Ponsonbyn kaupunkitalon portista ja jäivät odottamaan edellisten vaunujen tyhjentymistä sisääntuloa koristavan palladiolaistyyllisen pylväikön edustalla. Hän nimittäin näki vaununikkunasta, kuinka turkissomisteiseen viittaan pukeutunut tummahiuksinen nainen astui vaunuista leveitä helmojaan pidellen ja nousi itsevarmoin askelin kirkkaasti valaistulle sisääntulolle johtavia portaita.

Se oli Lady Vane, edesmenneen varakreivi Vanen näyttävä leski.

Joshuaakin huomasi Lady Vanen, ja veljen jyrkää leuankaari kiristyi silminnähtävästi. Josie huokaisi. Veli olisi saanut antaa jo menneiden olla.

”Menemmekö?” hän tiedusteli, kun vaunut lipuivat sisääntulon edustalle ja livreepukuinen lakeija avasi heille oven. Joshua näytti unohtuneen paikoilleen kiristelemään leukojaan.

”Kaikin mokomin”, herttua jupisi ja nousi vaunuista auttaakseen Josephinan alas, niin kuin kunnan veljen kuuluikin.

LUKU 2

jossa Lady Josephina kuulee muutamia
totuuksia itsestään ja jossa tutustumme
Lordi D:hen ja hänen kuuntelijanlahjoihinsa.

”Ei kai nainen tuossa iässä voikaan odottaa, että kaikkea mitä hän sanoo jaksetaan kuunnella?”

Josephina veti henkeä ja kääntyi katsomaan debytanttiparvea silmät salamoiden. Nuoret tytöt kermakakun värisissä kellohelmaisissa puvuissaan kikattivat viuhkojensa ja pitsihansikkaisiin verhottujen kämmentensä suojissa eivätkä olleet huomaavinaanakaan, kun hän mulkoili heitä. Jos loukkaus olisi kohdistunut keneen tahansa muuhun salin laidalla seisoskelevista seinäkukkasista, hän olisi mennyt ja sanonut neideille suorat sanat. Terävä huomautus kohdistui kuitenkin häneen itseensä, ja hänen paksuuntunut nahkansa kesti kyllä keskenkasvuisten tyttösten ilkeilyn.

Sitä paitsi sanoissa oli mukana hitunen totuuttakin, sitä ei käynyt kieltäminen. Herra Pilsquick oli paennut hänen seurastaan heti, kun Josephina oli ottanut puheeksi orpokodin, jolle hän ja kirjakerho keräsivät parhaillaan rahaa. Jos hän olisi ollut alle kahdenkymmenen, niin kuin pahanilkisesti hihittelevät debytantit *petit four* -leivosvadin vierellä, hän ei taatusti olisi uskaltanut ottaa moista aihetta puheeksi herra Pilsquickin kaltaisen varakkaan ja omanarvontuntoisen herrasmiehen kanssa. Sen sijaan hän oli iässä, jossa hän uskalsi ilmaista mielensä ääneen. Siispä

hän suoristi selkensä ja suuntasi askeleensa boolimaljaa ja uusia uhreja kohti. Hänen listallaan oli vielä useita herrasmiehiä, jotka hän toivoi yhyttävänsä illan aikana.

Saatuuan lasin käteensä Josie kääntyi salin puoleen arvioimaan, kenen luokse hänen seuraavaksi kannattaisi lähteä. Hänen ilmeensä kirkastui, kun hän äkkäsi ohimoilta jo harmaantuneen herrasmiehen ja punatukkaisen naisen, jonka yllä oli persikanvärinen, kauttaaltaan ruusukkein koristeltu muotiluomus. *Lordi Killborne vaimoineen*. Paroni, jolta ei puuttunut rahaa eikä kauriita asioita – kuten nuoren vaimon näyttävästä ulkomuodosta kävi osuvasti ilmi.

Ennen kuin Josephina ehti ottaa askeltakaan, Lady Killborne huomasi hänet, hymyili kireästi luonnottoman punaisilla huulillaan ja laski käsivartensa päättäväisesti miehensä käsivarrelle. Lordi Killborne vaihtoi kuuliaisesti suuntaa ja johdatti vaimonsa korttipelihuoneen puolelle.

Josie siristi silmiään. Hän tunnisti kyllä välttely-yrityksen sellaisen nähdessään. Hän oli puhunut paronin kanssa viime viikolla musiikillisissa iltamissa. Silloin Lordi Killborne oli kuunnellut häntä myötätuntoisena mutta oli halunnut jättää päätöksenteon myöhempään hetkeen – keskusteltuaan ensin vaimonsa kanssa. Ja nyt paronitar oli tuonut mielipiteensä ilmi varsin selvällä tavalla.

Lady Killborne saisi nähdä! Josephina ei aikonut päästää Killbornen kaltaista varakasta lahjoittajaa noin vain näpeistään.

Tanssisalin oviaukossa alkoi kuhina, kun ensimmäisen setin viimeinen katrilli loppui ja näännyksiin itsensä tanssineet vieraat siirtyivät parketilta tarjoilupöytien ääreen. Palveluskunta oli hetki sitten käynyt täydentämässä valikoimaa kello yhdentoista illallisella, joka tarjoiltiin ranskalaiseen tapaan seisovasta pöydästä. Josie vilkaisi ruuhkaa tarjoilupöytien luona ja päätti siirtyä päinvastaiseen suuntaan. Hänellä ei ollut aikomustakaan astua tanssi-

lattialle, joten hän saattoi hyvin syödä vähän myöhemmin, sitten kun tanssi taas jatkuksi.

Tanssisalin puolella oli ihanan viileää. Josie hengitteli syvään ja katseli, kuinka liveepukuiset lakeijat laskeutuivat tikkailta avattuun viimeisenkin ikkunan. Raikas ilmavirta pääsi raolleen olevista ruuduista sisään ja sai kiillotettujen kynttiläkruunujen liekit lepattamaan ja kristallit kilisemään.

”Aih, minuun osui!” korkea ääni vähän matkan päässä kiljahti, ja massiivisen kynttiläkruunun alla seisonut seurue siirtyi kii-reesti sivummalle, suojaan ilmavirrassa vaappuvista kynttilöistä putoilevilta mehiläisvahatipoilta. Josephina ei tuntenut kuumaan vahaan itseään satuttanutta naista, mutta yhdet kasvot hän kyllä tunnisti – ja kukapa niitä ei olisi tunnistanut.

”Olisitte voineet varoittaa”, seurueen kiistaton johtotähti, Lordi Devonay – Lordi D, niin kuin häntä joskus kutsuttiin – tokaisi tylysti liveepukuisille palvelijoille. Keikarin elkeistään tunnettu aatelismies ei jäänyt kuuntelemaan säikähtäneitä pahoitteluja vaan kääntyi osuman saaneen naisen puoleen huolehtivainen ilme hätkähdyttävän komeilla kasvoillaan. ”Oletko kunnossa, kultaseni?”

Kultaseni? Josephina hörästi korviaan turhan tuttavalliselle ilmaisulle ja tuhahti sitten, kun nainen – ylitsevuotavan röyhelöisestä puvusta ja välkkyvästä jalokivikorusta päätellen varakas porvarisluokan edustaja – vain nauroi heleästi.

”*C’est la vie*, vain hansikkaani on pilalla, ja niitä saa kyllä uusia.”

Lordi Devonay kallisti päätään, ja kullanhoitoinen hiussuortuva putosi miehen korkealle otsalle. Täydellisesti kaartuville huulille kohosi hymy, jonka tarkoituksen Josie tunnisti ilman matalalla äänellä lausuttuja sanojakin: ”Ellei *herra* Mathis ole valmis hankkimaan niitä sinulle, kultaseni, olen varma, että joku muu on.”

Rouva Mathis nauroi uudelleen, mutta muuten sananvaihdon jatko jäi Josephinalta kuulematta, sillä hän käänsi selkensä ja lähti

päätäväisesti kohti salin toista laitaa. Lordi D ja tämän ystävät olivat juuri sellaista väkeä, jota hän ei voinut sietää.

Pinnallisia ja kevytkenkäisiä. Itsekkäitä.

Ja Lordi Devonay oli epäilemättä heistä kaikista pahin. Abernathyn jaarlin ainoa poika ja perijä oli todellinen seurapiirileijona – sietämättömän sulava ja jumalaisen komea, mutta myös piinaavan nokkela sille päälle sattuaan. Mihin ikinä Lordi D menikin, hänestä pidettiin. Ja jos hänestä ei pidettykään, hänelle annettiin anteeksi – koska hän osasi pelin niin hiivatin hyvin. Hymykuoppien vilautus ja katse ihmeellisistä, safirinvärisistä silmistä riitti siihen, että naiset sulivat. Niin nuoret kuin vanhat. Lesket ja debytantit yhtä lailla – vaikka debytantteja Lordi D:n kaltainen vanhoutunut poikamies tietysti vältteli viimeiseen saakka.

Josephina itse oli liian älykäs ollakseen altis Lordi D:n kaltaisille houkutuksille. Eikä hän totta puhuen ollut koskaan edes ollut seurapiirien hurmureiden huomion kohteena. Hän oli aina ollut sellaiseen... liian järkevä. *Liian käytännöllinen.* Hän ei olisi vaihtanut nykyistä asemaansa ja vapauttaan yhteenkään kultaiseen kahleeseen – saati sitten kimalteleviin jalokiviin ja koruihin.

”Siinähan sinä olet, Josie”, Joshuan ääni kajahti yhtäkkiä läheltä ja kuulosti melkein helpottuneelta. ”Joko olet syönyt?”

Josie kääntyi sivuovesta saliin tupsahtaneen herttuan puoleen. Veli oli viettänyt lähes koko illan korttipelihuoneen puolella – epäilemättä puhumassa politiikkaa puoluetovereidensa kanssa. Vaalit olivat tosiaan jo aivan ovella.

”En vielä. Ajattelin mennä sitten, kun ruuhka vähän laantuu.”

”Hyvä. Minä tulen kanssasi”, Joshua ilmoitti ja nyökkäsi jäykästi jollekulle tutulleen – Lordi D:lle, itse asiassa, joka lipui juuri heidän ohitseensa häntä palvoen tapettava rouva Mathis käsipuolellaan.

Vasta nyt Josephina tuli kiinnittäneeksi huomionsa Lordi D:n vaateparteen, ja se vain vahvasti keikarin leimaa hänen silmis-

sään: syvänsininen samettitakki poikkesi kaikista salin mustista herrasmiesten iltatakeista ja toisti safiirinsinisten silmien välkettä. Vaaleansininen solmio oli taiteltu *à la Byron*, skandaalinkäryisen, edesmenneen runoilijan Lordi Byronin tunnetuksi tekemään malliin – tyylillä, jota harvoin enää näki seurapiireissä. Lordi D erotui hillitystä, tummatakkisesta herrasmiesparvesta kuin riikin-kukko kyyhkylakasta – aina huikentelevaisesti edukseen.

”Sutton. Lady Josephina”, Lordi Devonay mutisi kohtelias hymy ilkkurisesti kaartuvilla huulillaan ja palautti sitten huomionsa seuralaiseensa.

Josie ei vaivautunut vastaamaan. Ei Lordi Devonay kuitenkaan kuuntelisi. Sen sijaan hän vilkaisi veljeään uteliaana. ”Tunnetko sinä Lordi D:n?”

”Me istumme molemmat ylähuoneessa”, Joshua muistutti ja katseli hänkin paheksuen parin perään. ”Vaikka joskus kyllä tuntuu, ettei hän niinkään istu kuin torkkuu. Siinä on mies, joka ei voisi olla vähempää kiinnostunut politiikasta.”

”Tai rahan lahjoittamisesta hyväntekeväisyyteen”, Josephina mutisi, sillä hänellä oli hyvä aavistus siitä, millaisin pilkallisin sanakääntein Lordi D olisi hänen ehdotuksensa tyrmännyt – jos mies ikinä olisi sen suostunut edes kuuntelemaan.

Hän tunsi kyllä Lordi Devonayn kaltaiset elostelijat. Tunsi ja paheksui.

”Mihin sanoitkaan herra Mathisin sijoittaneen rahojaan?” Raymond North, Lordi Devonay, jutteli liukkaasti rouva Mathisille johdatellessaan naista rauhallisempaan paikkaan, jossa he voisivat seurustella rauhassa.

Tai niin Clara ainakin kuvitteli. Että he ”seurustelisivat” – eli tekisivät jotakin skandaalinkäryistä ja paheksuttavaa. Ray itse oli aikeissa olla tänä iltana pelkästään kaunopuheinen – pysyä kai-

dalla tiellä. Vaikka oliko sillä lopulta väliä, pysyisikö hän kaidalla tiellä vai ei? Hän saisi joka tapauksessa osakseen kirpeitä katseita, niin kuin äsken Suttonilta ja tämän sisarelta, Lady Josephinalta. Ne kaksi eivät sentään juoruilleet. Wakefieldin sisarukset olivat seurapiirien pahimpia tärkeilijöitä – kaiken sellaisen yläpuolella. Ray ei aina ymmärtänyt, miksi he hyörivät muiden kiusana tanssiaisissa ja musikaaleissa, jos he eivät edes aikoneet yrittää pitää hauskaa.

Ehkä Suttonin herttua oli viimein päättänyt hankkia itselleen vaimon. Jonkun punastelevista, valkopukuisista debyttanteista kenties? Sen ei olisi pitänyt olla hankalaa. Kun oli herttua ja vielä sen päälle nuori ja rikas, sai vaimokseen kenet vain halusi. Jäykkyydellä tai tylsillä, poliittisilla puheilla ei ollut väliä.

Suttonin sisaren tilanne oli toinen, Ray tiesi. Lady Josephina oli vanhapiika ja sellaisena myös pysyi. Naisen ylikehittynyt moraali piti huolen siitä lopusta, mihin ikä ei kyennyt. Herttuan sisar tai ei, kukaan ei takuulla halunnut naida Lady Josephinaa. Ray olisi voinut melkein sääliä naista, ellei tämä olisi juuri hetki sitten katsonut häntä niin paheksuvasti. Ja vieläpä kaksi kertaa peräjälkeen.

Rouva Mathis nauroi. ”En minä kertonut, D, mutta voin kyllä kertoa. Se on kai jokin rautatiehanke.”

Ray keskittyi seuralaiseensa. Rouva Mathisin ilmoitus miehensä sijoitusten luonteesta ei ollut mikään uutinen.

”Niinkö? Rautatie?” Niitä tuntui totisesti nyt riittävän. Melkein jokaiselle pellonpuolikkaalle. ”Mistä mihin se kulkisi? Vai joko se kulkee?”

”Eijei, ei vielä”, rouva Mathis vastasi. ”Tom on luvannut, että minä ja lapset pääsemme sitten neitsytmatkalle.”

Lapset? Ray hymyili kireästi, ja hetken hänen päänsä löi tyhjää. Hän ei ollut tiennyt, että Mathiseilla oli lapsia. Mikä kiusallinen aukko taustatiedoissa, jotka hän oli sisäministeriöstä saanut.

”Minkä ikäisiä teidän lapsenne ovatkaan, Clara?” hän kysyi koottuaan itsensä uudelleen.

Rouva Mathisin silmät alkoivat loistaa, niin kuin äideillä yleensä, kun joku kysyi heidän lapsistaan. ”Peter on neljä ja oikein tomera. Fanny on kaksi ja kovin suloinen.”

Vasta kaksivuotias? Hitto. Ray aikoi totisesti pysyä tänään kaidalla tiellä. Vaikka hän joskus saattoikin hurvitella naimisissa olevien naisten kanssa, mikään perheidyllin rikkoja hän ei halunnut olla.

”Herra Mathis on varmasti kovin ylpeä. Etkö kertoisi lisää heistä?” hän ehdotti kieli keskellä suuta ja kuunteli sitten hyvän tovin, kuinka rouva Mathis kuvaili jälkikasvuaan ja näiden edesottamuksia.

Hän oli hyvä kuuntelija. Kärsivällinenkin. Näissä piireissä oli pakko olla, jos halusi pysyä kaikkien suosiossa.

Kun lapset oli koluttu läpikotaisin, hän palautti puheen sulavasti takaisin rautatiehankkeeseen ja herra Mathisin muihin liiketoimiin. Nyt, kun luottamus oli saavutettu, rouva Mathis lörpötteli niistä varsin avoimesti eikä näyttänyt ollenkaan panevan pahakseen sitä, että he vain juttelivat. Todennäköisesti kiinnostunut keskustelukumppani oli rouva Mathisille harvinainen ylellisyys, josta nainen mielellään otti kaiken irti.

Kun Ray oli kuullut riittävästi, hän vilkaisi hopeakuorista taskukelloaan. Se näytti puolta kahtatoista.

”Onko sinulla nälkä, kultaseni? Illallista on varmasti vielä tarjolla.”

”Sudennälkä!” rouva Mathis ilmoitti hyväntuulisena, ja he nousivat sohvalta lehtevien kentiapalmujen katveesta. Muotokuvagalleria oli ollut hyvä paikka jutella. He olivat saaneet olla likipitäen kahden kesken koko pitkän tovin.

Ray tarjosi naiselle käsivartensa. ”Mennäänkö siis?”

LUKU 3

jossa tarkkaillaan ja tehdään
arvioita toisista.

Tanssi oli juuri jatkumassa salin puolella, kun Ray seuralaisineen saapui tarjoiluhuoneeseen. Ruuhkaa ei enää ollut, ja nälkäinen rouva Mathis astui suoraa päätä piirakkavatien ja makeiskulhojen luo ja alkoi kerätä lautaselleen kaikenlaisia herkkuja: keitetyä parsaa ja porkkanoita, pyyppirakoita, lohimoussella täytettyjä kakkusia, eksoottisia hedelmiä, luumuvanukasta, suklaakonveheteja ja ties mitä. Lady Ponsonbyn ranskalainen kokki oli taas keran ylittänyt itsensä.

Ray seurasi naista hitaammin, vilkuili ympärilleen ja tarkkaili salissa olijoita. Muutamia aiemmin korttipelihuoneen puolella olleita herrasmiehiä oli kokoontunut huoneen perälle sohvar ryhmän luo ruokailemaan ja puhumaan politiikkaa. Yksi heistä istui hänen laillaan ylähuoneessa, ja toinen seurueen jäsenistä oli MP, parlamenttiedustaja. Konservatiiveja molemmat.

Lady Vane oli myös paikalla. Ray ei ollut huomannut naista aiemmin, mutta se ei tarkoittanut, etteikö Delia Harrow, varakreivitär Vane, olisi ollut tanssiaisissa alusta asti. Nainen seisoi lasi kädessään muutamien ihailijoiden ja ystävien ympäröimänä ja näytti upealta niin kuin aina. Delialla oli yllään syvänpunainen, rohkeasti uurrettu puku, jonka röyhelöisen helman leveys hipoi äärimmäisyyttä. Naisen mustat hiukset oli siloteltu ankarasti keskijakaukseen, mutta runsaita sivuja koristivat muodik-

kaasti korkkiruuvikiharat ja eksoottiset kukat. Ellei Ray ihan väärin arvannut, varakreivitär oli myös punannut huulensa.

Kuinka paheksuttavaa. Ray hymyili huvittuneena nähdessään, kuinka vanhemmat matroonat vilkuilivat seuruetta aika ajoin kulkuaan rypistellen. Leskirouvan asemastaan kaiken ilon irti ottava Lady Vane herätti puheita, minne ikinä hän menikin.

Rouva Mathis oli saanut lautasensa täyteen ja vilkuili häntä nyt kysyvästi. Ray äkkäsi juuri vapautuneen pyöreän pöydän ikkunan edessä ja nyökkäsi sen suuntaan. ”Haluatko istua alas syömään? Minä haen meille juotavaa.”

He söivät hyvällä ruokahalulla ja juttelivat niitä näitä samalla, kun Ray seurasi salin tapahtumia. Lady Vanen seurueen kokoonpano vaihteli hetkittäin, kun yksi ihailija vaihtui toiseen. Silti eloisa keskustelu Lady Vanen ympärillä näytti soljuvan katkeamatta. Delian ääni helähti ja hampaat välkkyivät valkoisina, kun nainen nauroi ihailijoidensa sutkautuksille.

Rayn katse osui kohta huoneen vastapäiseen laitaan ja kaksikkoon, joka istui samalla tavalla syömässä kuin hekin. Suttonin herttua sisarensa kanssa. Ja jälleen Lady Josephina tuijotti häntä paheksuen. Kuin tietäen, mitä he olivat olleet rouva Mathisin kanssa tekemässä.

Tuollainen ylenkatsova tietäminen oli hiton ärsyttävää, Ray ajatteli. Hän sivuutti hetkeksi kaikki kohteliaisuussäännöt ja tuijotti takaisin, suoraan Lady Josephinan kireisiin kasvoihin. Hän näki, kuinka nainen hätkähti ja punastui sitten mutta ei saanut käännettyä katsettaan pois.

Hänkään ei kääntänyt, vaan tarkasteli Lady Josephinaa arvioiden.

Suttonin sisar oli oikeastaan melko kaunis nainen. Tai olisi ollut, jos hänen ilmeensä ei olisi ollut niin hymytön ja puku niin askeettinen. Wakefieldien sukupiirteisiin kuuluvat punaruskeat

hiukset oli vedetty taakse melkein ankaraan nutturaan, eikä yksikään hiussuortuva pehmentänyt siroa kaulan linjaa. Okrankeltainen puku ei ollut lainkaan muodikas, sillä sen kaula-aukko oli nykymuotiin verrattuna liian peittävä ja helma yksinkertaisuudessaan vanhanaikainen. Silti kummut ja laaksot puvun alla vihjailivat houkuttelevista kurveista.

Ray tajusi antaneensa katseensa vaeltaa ja kiskaisi sen nyt nopeasti takaisin ylemmäs. Lady Josephinan poskilla karehti merkitsevä puna, ja hän tuijotti Rayta miltei syyttäen. Sutton sanoi jotaakin sisarensa vierellä, ja Lady Josephina käänsi katseensa nopeasti veljensä puoleen. Raykin vilkaisi veljeä varuillaan – eihän herttua ollut huomannut hänen julkeaa katsettaan?

Selvästikään ei. Sen sijaan Sutton tuijotti Lady Vanen seuruetta silmät kovina ja huulet tuomitsevassa mutrussa. Myös herttuan sisaren paheksunta kääntyi pian toiseen suuntaan, ja Ray oli siitä melkein helpottunut.

”Miksiköhän Suttonin herttua ei ole vielä naimisissa?” rouva Mathis pohti ääneen, ja Ray käänsi huomionsa takaisin seuralaisensa. Hän oli hukannut ajatuksensa hetkeksi, ja kokosi niitä nyt kovaa vauhtia.

”Ehkä hän ei ole vielä löytänyt tarpeeksi ylevää kohdetta ihailulleen”, hän totesi puoliksi leikillään ja puoliksi tosissaan ja sai Claran nauramaan.

”Tuota menoa hän ei sellaista löydäkään”, rouva Mathis yhtyi leikkiin, ja Ray muisti taas, miksi oli alun perin todennut pitävänsä Clarasta. Naisella oli samanlainen, terävä huumorintaju kuin hänellä. ”Hän tuijottaa ylimielisesti lähes kaikkia ja kaikkea. Kuka nuori nainen uskaltaisi edes puhua hänen kanssaan?”

Nii-in. Se oli hyvä kysymys. Ray ei ainakaan olisi uskaltanut, jos hän olisi ollut nuori debytantti. Suttonin herttua oli ylimielisyydessään melkein pelottava. Nytkin miehen terävät silmät

olivat puretuneet ilmiselvästi Lady Vaneen – eikä katse ollut lainkaan ystävällinen. Sen olisi voinut luokitella jopa vihamieliseksi.

Miksiköhän? Mielenkiintoista. Ray kallisti päätään. Hän ei ollut tiennyt, että Sutton tunsi Lady Vanen henkilökohtaisesti. Deliaan ei ollut koskaan maininnut mitään herttuaan liittyvää.

Rouva Mathis oli poiminut pitsikoristeisen viuhkansa käteensä ja kopsautti sillä nyt häntä ranteeseen. ”Raymond. Kuuletko sinä?”

”Ah, anteeksi, Clara”, Ray palautti jälleen huomionsa sievään seuralaiseensa, jonka hän oli hetkeksi unohtanut. ”Mitä sanoitkaan?”

”Että olen jo syönyt tarpeeksi. Oletko sinä valmis?” Rouva Mathis hymyili toiveikkaasti.

”Olen kyllä”, Ray myönsi, vaikka hän olisi voinut syödä vielä hiukan lisääkin. Claran tahto oli tänä iltana hänen lakinsa, joten hän laski tyhjentyneen samppanjalasinsa pöydälle, josta heidän lautasensa olivat jo häipyneet tarjoilijan mukaan. Suttonin herttua tai tämän vanhapiikakisar eivät voineet työntää häntä kurssiltaan.

”Mennäänkö tervehtimään Lady Vanea? Hän on hyvä ystäväni, eikä teitä kahta ole kaiketi vielä esitelty?” Ray ehdotti sulavasti ja johdatti seuralaisensa salin eloisinta seuruetta kohti.

Josephina seurasi sivusilmällä, kuinka Lordi Devonay ja tämän innokas seuralainen nousivat paikoiltaan ja suuntasivat askeleensa kohti seuruetta, jonka keskipisteessä jutteli vilkkaasti kohdaloikas leski, Lady Vane, räikeämpunaisessa puvussaan. Josie tunsi vieläkin Lordi D:n julkean katseen vatsanpohjassaan. Mies oli paitsi tuijottanut häntä avoimesti myös kuljettanut katsettaan hänen vartalollaan, niin kuin hän olisi ollut jokin... katutyttö. Väritykset kulkivat Josien käsivarsilla, kun hän muisti hyväilevän, safirinsinisen katseen. Se oli takuulla ollut kosto hänen paheksunnastaan. Lordi D oli käyttänyt omia aseitaan häntä vastaan, ja nyt hän kärsi seurauksista.

Josephina huokaisi syvään ja käänsi huomionsa Joshuaan. Jos hänellä oli tänä iltana henkilökohtainen paheksunnan kohde, niin näytti olevan hänen veljelläänkin. Joshua nimittäin oli tuijottanut jo hyvän tovin Lady Vanen elehdintää seurueensa keskellä.

”Katso nyt, Josie. Hänen huulensakin ovat takuulla punatut”, Joshua mutisi kireästi. ”Miten nainen voi vajota noin alas niin pian puolisonsa kuoleman jälkeen?”

Josie laski kätensä rauhoittavasti veljensä käsivarrelle. Tässä kohtaa hänen oli pakko muistuttaa veljeä tietyistä tosiasioista. ”Siitä on jo yli kaksi vuotta, Josh.”

Josie sattumoisin tiesi, miksi Lady Vane oli hänen veljelleen niin kovin arka paikka. Joshua oli ollut vuosia ja taas vuosia sitten ihastunut neiti Delia Howelliin, debytanttiin, joka oli eloisalla käytöksellään ja hurmaavalla hymyllään valloittanut seurapiirien sydämet. Neiti Howellin isä oli kuitenkin ollut vain köyhtynyt baronetti. Silloinen Suttonin herttua, heidän isänsä, ei ollut pitänyt neiti Howellia lainkaan sopivana morsianehdokkaana pojalleen ja oli kieltänyt Joshuaa ehdottomasti kosimasta.

Se oli ollut Joshualle karvas kalkki, jonka veli oli kuitenkin vastahakoisesti niellyt – varsinkin, kun myöhemmin samana seurapiirikautena varakreivi Vane oli tehnyt avioliittotarjouksen ja neiti Howell oli sen hyväksynyt. Ja niin nuoresta, valloittavasta neiti Howellista oli tullut Delia Harrow, viehkeä varakreivitär Vane.

”Lady Vane käyttäytyy silti holtittomasti. Olet kai sinäkin kuullut huhut?” Joshua tokaisi ja kääntyi katsomaan Josephinaa harmaiden silmien ympärystä vieläkin kireinä.

”Olen tietysti”, Josie huokaisi. Hänkin oli kuullut huhut. Niiden mukaan Lady Vane oli ottanut leskeksi jäämisensä jälkeen rakastajia – eikä vain yhtä vaan useampia.